

Minunea speranței...

Eugenia Calancea

Începe vremea să se răcească,
Bătrânii stau la geam să privească,
Florile au dispărut în lacrimile nopții
Și ei împletesc stele-n lumina dimineții.

Cerul înflorește-n alb, iar visele lor se scald,
În ardoarea sufletului cald.
Pe aripi înflăcărate, chemarea lor coboară
Și caută iubirea cea de-odinioară.

Se duc în galaxie și zâmbesc la o floare,
Dar vor sărutul fin ca la ultima sărbătoare,
Și fire de argint se țin în păr la infinit,
Minunea speranței din nou a venit.

Perdeua ferestrei au dat-o într-o parte,
Să vadă cum iarna vine pe frunzele furate,
Și strigă la persoane fără glas,
Ca s-aducă visul mai aproape c-un pas.

Mai stau ș-aruncă ultima privire
Și-n universul lor sunt ultimile suspine,
Fără lacrimi plâng stelele-n boreal
Și-n amintirea lor totul pare ireal.